

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
БИРА, МАГИИ И ПЪРЖЕНА
ЦАЦА**

chitanka.info

Благодарности на Бранко, който успя да ме убеди, че „Зелената котка“ все пак трябва да се появи и в София :)

„Зелената котка“ пак се беше материализирала на най-странното от всички странни места. Наистина, понякога не можех да схвана къде е логиката. Така или иначе кръчмата бе видна само за посветените, които знаеха за нейното съществуване. Тези, които просто се досещаха или подозираха за него, не можеше да я открият, камо ли да влязат в нея, та ако ще и Деветте Руни на Запада да им помагаша. Следователно можеше да се очаква, че евентуално ще се появи на някое централно място, та да не трябва да ходиш стотици километри като изоглавен хобит, за да изпиеш едно пиене на спокойствие. Е да, ама не. Когато моят добър приятел Михаил Антонов ми разказа за пръв път за „Зелената котка“ и ме покани някоя вечер да седнем на сладка приказка в нея, спомена, че най-вероятно софийското ѝ превъплъщение ще е някъде по центъра — може би на „Дондуков“ или на „Витошка“. Вчера обаче, когато ми звънна, за да каже, че са ме одобрили и че вече официално имам достъп до кръчмата, от който и свят да вляза, небрежно подхвърли, че гадното нещо се е материализирало по средата на Западен парк, ама нямало страшно, дотам имало метро, после се вървяло само два-три километра, след което затвори.

Именно затова сега вървях вече час, лутайки се из безкрайните алеи на парка, издирвайки „Зелената котка“ и проклинайки тъпата логика на транспространствените конфигурации. Вече бях започнал да губя надежда и мисълта да се върна в родния „Младост 4“, за да прекарам нощта в битов алкохолизъм, както обикновено, когато най-накрая почувствах онова странно усещане, което Мишо ми беше описал — сякаш въздухът се сгъсти около мен, всяка следваща крачка се удаваше с все по-голямо усилие, контурите на дърветата наоколо се размазаха, все едно очилата ми за астигматизъм изведнъж бяха спрели да действат... След няколко мига преминах през защитното було на „Зелената котка“ и се озовах лице в лице с нея.

Кръчмата бе точно такава, каквато си я представях по разказите на Михаил. Не твърде огромна, уютно изглеждаща, изградена от цели

дървени трупи, с масивна дъбова врата, покрита с всякакви видове руни, с малки прозорчета, от които струеше мека, по домашному топла светлина.

Натиснах тежката бронзова дръжка на вратата и влязох. За миг изгубих реална представа къде се намирам, тъй като пред очите ми избухна взрив от цветове, емоции и разговори. Пъстроцветните плащове на елфите, аленочервените наметала на вампирите, грубите зелени куртки на джуджетата, бледорозовите ефирни одеяния на сукубите... всичко се сливаше в една омагьосваща и спираща дъха феерия от багри. Когато отново успях да поема глътка въздух, видях и прословутата котарана, станала талисман и кръстница на кръчмата. Беше легнала пред камината и зяпаше аристократично и хладно — така, както само мъдро животно като котката умее — навалицата около бара. Спрях се пред нея, за да я почеша зад ушите. Прие го невъзмутимо, като ме удостои с поглед за частица от секундата. Е, в крайна сметка не ме познаваше — може би за в бъдеще щяхме да станем приятели.

Мишо, както обикновено, бе седнал на маса в едно от най-забутаните ъгълчета на кръчмата, но въпреки това по свой стар обичай се изхитряваше — неизвестно как — да комуникира с почти всички присъстващи едновременно. Мултифункционалността му бе пословична — за отрицателно време той успяваше да вдигне наздравица за рождения ден, който група тролове празнуваха в единия ъгъл, да се осведоми за здравето на умопомрачително обаятелна вампирка, която изглеждаше като живо олицетворение на плътските желания, да кресне на Рей Макгавърн да му донесе още една водка, да смигне палаво към Красавицата Маги — племенницата на Рей, която тъкмо разчистваше една от съседните маси... уф, уморих се. И въпреки всичко Михаил успяваше да свърши всичко това за по-кратко време, отколкото ми трябваше на мен, за да го опиша.

В една от паузите между две дейности той обаче все пак успя и да ме забележи.

— Слави!!! — ревна той с изтънчеността на алдебарановски носорог. — Идвай насам, приятелче! Хайде, че от половин час пия сам и ми е скучно!

Мда, сам... скучно... Когато (или ако) останеше наистина насаме със себе си, това сигурно го убиваше.

— Много път, много чудо — обясних накратко аз и се тръснах на стола до него. Той веднага викна едно питие и за мен и се зае да ми обяснява, че то това ако било път, тогава какво да кажел за миналата година, когато се загубил в Лилавите Блата, скитал се бил две седмици и за да не умре от глад, трябвало да почне да си гризе ноктите като Джонатан Деветте Пръста...

Слава на Мрака, че само след няколко минути на нашата маса седна някакво девойче, на пръв поглед горда потомка на дриадите от Нова Византия, че иначе щеше да се наложи да слушам тази не твърде интересна история поне три часа.

— А, Кити! — зарадва се гръмогласно Мишо и, естествено, веднага забрави за какво разказваше. — Дай да те запозная с едно наше момче. За сефте е тук, но бързо схваща и е от моята партия, ако ме разбираш...

— Здравсти — усмихна се момичето. Изглеждаше на не повече от шестнадесет, но за щастие дриадите се раждаха директно възрастни (и полово зрели...), така че проблемът с педофилията автоматически отпаднаше.

— Приятно ми е, Слави... — протегнах ръка аз.

— Не го слушай — намеси се Мишо. — Слави му викат само в нашия свят. Навремето, когато успя да върне Окоето на Дявола на джуджетата от Риалтор, те му лепнаха името Берен Серегон, което преведено от елфически означава „Магьосникът, Изоставен от Всички“. Така го знаят всички от Средната земя насам.

— Ами... в такъв случай здравей, Берен — пусна още една обаятелна усмивка Кити и протегна на свой ред ръка към мен. За миг се зачудих дали да се направя на джентълмен (какъвто без съмнение бях, може да питате когото си искате) и да й целуна ръка, но после се отказах. Не се знаеше как ще го изтълкува тя, нито пък как ще го приемат околните. С дриадите от Нова Византия шегата не биваше... а с бащите им — още по-малко. Знаех го от опит.

След размяната на дежурните реплики (от кой свят си, има ли интересни неща при вас, на колко си години, какво специализираш и т.н.) Кити се обърна към Мишо и попита:

— И защо не си го водил насам досега?

— Дърпаше се нещо. Навремето обикаляше световите като някакъв стопаджия, но след случката с дракона от Минас Аннун стана

асоциален, затвори се в смрадливия си апартамент в „Младост“ и не излизаше много-много. Едва тия дни успях да го навия да се пошматкаме насам-натам, и то чак след като му споменах, че „Зелената котка“ най-накрая ще отваря и в нашия свят.

— Аха... Ами странно, защото и аз съм пообиколила доста светове, а не съм го засичала... А какво е „апартамент“ — нещо характерно само за младостта ли?

Докато Мишо обясняваше на дриадата значенията на софийската терминология, аз успях мислено да го наругая поне двадесетина пъти. От всичките ми прежеждия как можа да избере точно онова с дракона от Кулата на Залеца? Дано само не споменеше, че тогава бях отишъл там, за да търся прословутата Синнанска отрова за тъщата на един приятел...

Няколко водки по-късно обаче разбрах, че няма за какво да се притеснявам. Дори отчайващо нетактичният Мишо се усети, че нямам желание да разказвам за предишните си похождения, затова премина на нецензурни вицове и случки от буйната ни младост в Магическия Университет. Дриадата се забавляваше искрено, смееше се от сърце и обръщаше чашите не по-зле от нас. Два-три часа и няколко бутилки по-късно, когато Михаил се извини и със залитане се отправи към тоалетната, тя се наведе към мен и прошепна (всъщност изкрещя, защото в бъркотията, която цареше в „Зелената котка“, това бе единственият начин за комуникация):

— Не знам дали ще е грубо да те моля за услуга още първата вечер, откак се познаваме, но все пак... Дали ще можеш да ми помогнеш?

— Разбира се, кажи за какво става дума?

— Искаш ли първо да ми покажеш вашия свят? В тази дандания не мога да чуя собствените си мисли...

Добро хрумване. Забърсах бутилката с остатъка от алкохола, оставих някой лев на масата, за да има едно нещо по-малко, за което да мрънка Мишо после, и заедно с девойката се изнизяхме по терлици от кръчмата. Не че щеше да има значение, дори да бяхме излезли с фойерверки и взривове — тролският рожден ден бе набрал доста скорост и до евентуалния масов побой сигурно оставаха броени минути, така че никой нямаше да ни обърне внимание.

Нощна София произведе доста добро впечатление на Кити. Оказа се, че тя за пръв път излизаше в немагически свят и технологиите (особено трамваите) доста я удивиха. Тъй като не знаех доколко ще съумее да се отпусне сред неоновите реклами, фучащите като фурии през тунела за „Люлин“ автомобили и пияните футболни запаянковци, които изразяваха надежда за полови органи за отбора-враг, реших да я заведа на Витоша. Не пеша, разбира се — кой джентълмен кара дамата да ходи? Вярно, че се опитвах да правя колкото се може по-малко магии в родния си свят, но... изкуството иска жертви.

Както и очаквах, красивата природна гледка, която доста напомняше за Нова Византия, накара сърцето на дриадата да се разтопи. Едвам успях да я накарам да откъсне поглед от светлините на огромния град, разпрострели се в краката ни като килим от огнени цветя на Ригел VI, за да разбере в края на краищата за какво толкова искаше да говори с мен.

— Може да ти прозвучи глупаво, но... просто няма към кого друго да се обърна — започна Кити плахо. — Навремето молих за същото нещо Тери Сторн, който обаче все още има прекалено много скрупули, за да се заеме с нещо подобно. Джонатан Деветте Пръста пък е безнадежден случай, защото дори да успееш да го завариш трезвен (което се случва веднъж на хиляда години), винаги предлага някакви извратени решения, които не ме устройват. Накратко, питала съм кажи-речи всеки един малко или много силен маг, който някога е влизал в „Зелената котка“, но никой досега не е успявал да ми помогне.

— Е, аз не съм чак толкова силен магьосник — заоправдавах се аз. — В нашия свят магията е по-слаба, отколкото в другите земи, а и наистина има неща, на които не те учат в Университета...

— Магията, която търся, не е сложна, но мнозина я считат за неморална — прекъсна ме дриадата. — Трябва ми Чувствоунищожител.

Зяпнах от изумление. Навремето, когато бяхме в първи курс, завършващите студенти редовно си правеха майтапи с нас по купоните, като ни разказваха страшни истории за Чувствоунищожителя и пораженията, които може да нанесе, ако заклинанието е произнесено от неук магьосник. Чувствата бяха деликатна материя — никой не знаеше къде точно в мозъка се вихрят

те и къде точно трябва да удариш с Чувствоунищожителя, за да засегнеш именно онази емоция, която искаш да изчезне. Миг разсейване, секунда невнимание, милиметър разлика в позицията на пръстите... и вълшебният жест можеше да изтрие цялата личност на човека, подложил се на варварската магия. Последният документиран случай бе отпреди двадесетина години, когато в Неназоваемата гора Кралицата на Залезите бе пожелала да се отърве от любовта си към млад и беден трубадур. Всички знаехме как завърши това — странстващите поети бяха направили цяло състояние, разправяйки легенди, предания и саги за трагичния финал на историята...

— Сигурна ли си, че искаш именно това?

— Да, Берен. Омръзна ми от начина, по който отвратителните емоции прецакват живота ми по всеки един възможен начин. Така ми се иска да съм достатъчно студена, за да мога да мисля трезво, да не виждам във всеки един младеж, когото срещна, бъдещия си съпруг и бащата на децата ми, да мога да се присъединя към Корпуса на Нова Византия, без постоянно да ми се подиграват колко съм чувствителна и не ставам за войн... Мишо ми бе споменавал, че ако има някой в Обединените Светове, който да може да направи Чувствоунищожител, то това си ти. Разказа ми как слуховете говорели, че навремето след поредното разочарование си направил тази магия на себе си...

— Ох, в името на Мрака, ако не ми беше приятел, още сега щях да го убия с двете си ръце... — въздъхнах аз. — Поне като говори небивалици, да си проверява източниците...

— Нима не е истина?

— Ами... как да ти кажа — истина е, но донякъде. Няма човек, който да може да направи Чувствоунищожител на самия себе си... с едно изключение, но не е там работата. Прекалено опасно е. Когато човек е тъжен и иска да се отърве от тъгата, той не осъзнава, че емоцията е пропита из цялото му тяло. Във всяка една клетка, неврон и мускул се крие капчица пареща и отровна болка. И ако в момент на тъга изречеш заклинанието, има огромна вероятност да го насочиш към себе си. Така от теб ще остане само шепичка прах, коса и две-три копчета — в случай че имаш такива неща по себе си.

— Значи не можеш да ми помогнеш?

— Не съм казал такова нещо. Виждаш ли, работата е там, че всъщност не аз направих Чувствоунищожителя. Един приятел ми

помогна. Именно той е единственият, който го е правил на себе си. Няма по-голям експерт от него. Ако искаш, ще те заведе при него още сега.

— Друг магьосник от твоя свят? Нали каза, че тук магията не е на мода?

— Е, той не е точно магьосник. По-точно, самоук маг е — никога не е учил Тъмни Изкуства, не е завършил Магическия Университет, но въпреки всичко притежава частичка магия, и то доста силна, в себе си. От известно време насам си изкарва хляба като писател на ужасни, страховити и невероятни истории. По този начин канализира магията си и не ѝ позволява да се натрупва в големи количества в тялото му, защото, както вероятно знаеш, това е пагубно за всеки магьосник. Той е пословичен с лошия си избор на жени — постоянно попада на всякакви патки, които само го използват за секс, пари и услуги, след което го зарязват. Именно затова той е толкова добър в Чувствоунищожителя — правил го е на себе си безброй пъти... ако питаш мен, тайничко надявайки се, че един ден ще сбърка и ще престане да съществува. За твоя и моя радост обаче досега не е успял — жив и здрав си е... и сега ще му направим едно изненадващо посещение, ако желаеш.

Кити кимна. Щракнах с пръсти и след миг вече бяхме пред чисто черната врата на апартамента в квартал „Западен парк“. Зад нея се дочуваше шум от тракаща клавиатура. Очевидно го бе сполетял пристъп на вдъхновение.

— По принцип се казва Симо, но предпочита да му казват Налла — „Плачещия“. Така го кръстиха издателите му във Валинор, когато първата му книга бе преведена на елфически — поясних аз, преди да натисна звънеца.

Още не бяха заглъхнали последните отгласи от звъненето, когато тракането спря като прерязано с нож, вратата се отвори и отвътре се показва брадясалата физиономия със зачервени от взирането в монитора очи, която така добре познавах.

— Здравсти, надявам се, че не спиш, щото ти водя гостенка, която направо си умира да види прекрасния ти лик и след това да ѝ направиш един Чувствоунищожител — изстрелях аз на един дъх, докато побутвах дриадата навътре, преди да е успял да затръшне вратата пред нас.

Симо се опули още повече.

— От „Зелената котка“ ли идвате?

— И да, и не. Не сме пияни и не сме тук, за да се заяждаме, просто девойката поиска помощ и аз се сетих за теб. Като стана дума за помощ, къде си държиш запасите от оная варненска ракия, дето все ми я хвалиш?

Трудният ми за социализиране приятел безмълвно кимна към шкафа с книгите, без да сваля очи от Кити. Чудесно, ще ги оставя да се забавляват, а аз ще се позанимая с няколко чашки от любимата на Налла отрова.

Бутилката вече отиваше към привършване, когато Симо и Кити явно се наприказваха, защото цъфнаха на вратата на кухнята, където бях се загнездил уютно и, отпивайки от ракията, прелиствах последния брой на „Wizards Illustrated“.

— Ще ми трябва помощ, братле — подхвана Налла още с появяването си.

— А, не, дума да не става. С тия касапльци не се занимавам и ти много добре знаеш това.

— Тц, не такава помощ, идиот такъв. Трябва ми малко силица.

— Е нали постоянно повтаряш, че имаш магическа сила като за трима? — подкачих го аз.

— Да де, ама... Наскоро пак ме зарязаха — поредният лешояд си взе своето и аз, за да не превъртя, се разписах като луд. Изгони ме само преди месец, но за 30 дена съм написал повече разкази, отколкото за цяла година. Та малко съм ошушкан откъм магия, и ако нямаш нищо против...

— Какво да те правя... — въздъгнах аз. — Веднага ли?

— Ами дай веднага, че да не ми мине вдъхновението.

Той накара Кити да седне върху един стол в средата на кухнята, след което ме улови за ръката и прибели очи. Този номер винаги минава при него, не знам защо. Ето и сега — дриадата седеше безмълвно, леко уплашена, вирайки се с немигащ поглед в чисто белите му очни ябълки... е, така де, ефектно беше, няма как да си изкривя душата. Човек можеше да усети напрежението в стаята, без дори да се налага да е магьосник. Светлината помръкна, но дори и на мъждукането на голата крушка, която висеше от тавана, се виждаше как косата му — гарвановочерна по принцип и вързана на опашка на

тила му — става снежнобяла като върховете на Огнената Планина в Азамант. Сгърчените му пръсти се извиха в странен жест, наподобяващ нокти на граблива птица, и се насочиха към главата на Кити — очевидно вече бе усетил точното място и се канеше да нанесе решаващ удар.

Косата на дриадата се разтвори на две, също както в онази хумористична случка с Мойсей в човешката библия. Нещо черно и гърчещо се заизлиза садистично бавно, със зловещо примляскване, от главата на девойката. Не за пръв път виждах как се прави Чувствоунищожител, но въпреки всичко потръпнах. Гледката бе ужасяваща. И тази лепкава гнус са нашите емоции? Това нещо ни караше да правим простотии заради жени, пари и власт? И по-лошото — няма същото такова нещо бе излязло и от мен?

Отстрани ми се стори, че Налла загуби търпение. Той изведнъж присви пръсти, сякаш грабливата птица, на която приличаше, стисва нокти, за да отнеме и последната частичка живот от плячката си. Гърчещото се черно нещо изпищя пронизително и изчезна с проплакване. Дватама със Симо рухнахме на пода, останали без сили. Дриадата не изглеждаше по-добре: от челото ѝ се стичаха огромни капки пот, челюстта ѝ бе стисната така здраво, че се изплаших дали не си е прехапала езика, а ръцете ѝ бяха покрити с изпъкнала плетеница вени.

— Ами... това е... Готова си — измънка Симо, когато вече можеше да си поеме дъх.

— Благодаря ти — прошепна със светнали очи Кити. — Как да ти се отблагодаря?

Стиснах устни, за да не се разсмея. Знаех отговора. Сега щеше да падне веселба...

— Е... ако чак толкова държиш... Хайде да отидем да почерпиш по някоя-друга бира и пържена риба в „Делфинчето“ в Студентски град.

— Моля? — опули се дриадата, която вече очакваше да чуе някакви непосилни суми и/или неприлични предложения от креватно естество.

— Ами така де, и ние със Слави душа носим. А и там правят най-добрата пържена цаца в цяла София. Хайде да вървим, че се схванах зад този компютър! Утре ще довършвам разказа.

— Ама то е нощ... сигурно е затворено... — запелтечи Кити.

— Е, хайде сега... Ние магьосници ли сме или лукови глави? — ухили се Налла.

— Какво е лукова глава? — попита тотално обърканата дриада.

— Ще ти обясня, миличка. Това ще е първото нещо, което ще направя... след първата бира.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.